

Priča s gestama

**Više o ovome u: Vladimira Velički, Pričanje priča – stvaranje priča, Alfa, 2013.
(priča Mala usamljena zvijezda, str. 157)**

Originalna priča nepoznatog autora

Mala usamljena zvijezda

(Prije pričanja priče treba pripremiti jabuku koju ćemo kasnije razrezati vodoravno)

Jednom davno noćno nebo je bilo jako tamno. Nije bilo zvijezda ... osim jedne ... vrlo male zvijezde. Mala zvijezda bila je sasvim sama i osjećala se jako usamljeno tamo na nebu. Jednoga je dana ta mala usamljena zvijezda otišla posjetiti vrlo mudroga i vrlo, vrlo staroga čovjeka koji je živio na Zemlji, na vrhu visoke planine. Mala usamljena zvijezda pitala je starca može li joj pomoći. Budući da je starac volio malu zvijezdu i budući da je bio vrlo mudar, obećao joj je da će napraviti dvije stvari:

Prvo, posegnuo je rukom iza sebe i izvukao prekrasnu, sjajnu, crnu torbu. Otvorio ju je, posegnuo u nju i izvadio pregršt sjajnih, svjetlucavih zvijezda. Jednim zamahom ruke bacio ih je u visinu i cijelo nebo ispunilo se tisućama zvijezda.

„Evo!" rekao je starac. „Sada više nisi sama. Imaš tisuće zvjezdica koje ti mogu biti prijatelji. Ali budući da si bila tako jako usamljena, napraviti ću za tebe još nešto. Staviti ću tebe na jedno jako posebno mjesto na Zemlji." Pucnuo je prstima i napravio što je obećao.

Kamo je čovjek stavio malu usamljenu zvijezdu?

(Jabuku koju smo pripremili prerežemo vodoravno, tako da napravimo dvije potpuno jednake polovice. Razdvojimo ih i pokažemo djeci. Zvijezda je u jabuci.)

Prema priči nepoznatog autora, doradila M. Gabelica

Mala zvijezda

Nekoć davno, davno, svijet nije bio onakav kakvim ga danas znamo. Bilo je to doba kad su ljudi još znali razgovarati s nebom. Ipak, kad bi pala noć...
Nebo je bilo veliko i tamno. Na njemu je bila samo jedna jedina mala zvijezda. Zato su i noći bile crne, tamne i mračne.

Ljudi su se bojali noćnoga mraka. Zato bi prije spavanja: **navukli zastore, zaklopili oči, prekrili glave prekrivačima.**

I znali su da nije dobro.

Na jednome brežuljku, u kućici, živio je mudri starac. I znao je starac da nije dobro da se ljudi mraka boje. Zato se jedne noći popeo na vrh brijega i počeo zazivati zvjezdicu: **- Zvijezdo, zvjezdice, hajde pridi bliže. Istog smo roda, zvijezde i ljudi. Dođi k nama, tračak svjetla nam budi.**

Zvijezde su, kao što znate, stara nebeska bića i vrlo, vrlo mudra. A onaj tko je mudar dobro zna – želje djece i staraca moraju se uslišiti.

Zato je zvjezdica napregnula uši, ali starca nije mogla dobro čuti – bio je predaleko. Stoga se stala sve više i više približavati, a starac ju je nastavio dozivati:

- Zvijezdo, zvjezdice, hajde pridi bliže. Istog smo roda, zvijezde i ljudi. Dođi k nama, tračak svjetla nam budi.

Kako se zvijezda približavala, noćno se nebo počelo osvjetljavati – malo, pomalo... i potpuno je zasjalo! Noć se pretvorila u dan!

Nekoć mala zvjezdica bila je tako velika i tako sjajna da je svake noći sjala kao sunce.

Zato bi ljudi prije spavanja: **navukli zastore, zaklopili oči, prekrili glave prekrivačima.**

I znali su da nije dobro.

I starac i zvijezda znali su da nije dobro...

Tada se zvjezdica sjeti: *Ponekad je dovoljna samo mala zraka svjetlosti da se razbije mrak. Stoga ću se ja rasprsnuti u dva milijuna malih zvjezdica.*

Tako i bi.

Zvijezda se rasprsnje i pretvori u dva milijuna i jednu malu, sjajnu zvjezdicu.

Starac dogradi jedan milijun zvjezdica i prospe ih po nebu. One ostanu tamo i nastave svijetliti kako bi izgubljenim putnicima-namjericima osvjetljavale put.

Starac uze drugi milijun zvjezdica i prospe ih po zemlji. One se pretvore u krijesnice i odlete.

I tada uzme onu jednu, najmanju i sakrije je u malu crvenu kućicu da tamo ostane i podsjeća nas na dane kad su nebesa i ljudi još znali razgovarati.

Znate li gdje ova zvjezdica danas živi?